

Sygn. akt V W 6882/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Paulina Suchenek

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r., 30 marca 2016 r., 12 maja 2016r., 19 lipca 2016 r., 6 września 2016 r.,

sprawy przeciwko **K. S.** s. S. i Z. ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 marca 2015r. ok. godz. 21.15 w W. na ul. (...), będąc kierowcą samochodu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) zaparkował pojazd w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu wykraczając przeciwko porządkowi w ruchu drogowym,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym,

orzeka:

I. obwinionego K. S. uniewinnia od zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw w związku z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym,

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 6882/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2015 r. ok. godz. 21.15 S. Miejski, przy ul. (...) w W., ujawnił – popełnione przez nieustaloną osobą - wykroczenie drogowe polegające na parkowaniu w miejscu innym niż wyznaczone w strefie zamieszkania przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...). Strażnik miejski ujawniający wykroczenie pozostawił za wycieraczką pojazdu wezwanie do stawienia się w siedzibie Straży Miejskiej m. st. W.. /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 dokumentacja fotograficzna/.

W związku z ujawnieniem wykroczenia drogowego określonego w art. 97 kw, popełnionego przez kierującego pojazdem marki F. o nr rej. (...), Straż Miejska m. st. W.(...) Oddział (...) ustaliła właścicieli ww. samochodu i w pismach z dnia 29 marca 2015 r. oraz 25 czerwca 2015 r., wezwała współwłaścicieli pojazdu R. S. oraz S. S. (2) do udzielenia informacji o tym, kto wówczas (tj. w dniu 11 marca 2015 r. ok. godz. 21.15) kierował ich pojazdem / k. 3, k. 5, k. 7, k. 9 pisma / .

W odpowiedzi na powyższe wezwanie zarówno R. jak i S. S. (2), złożyli oświadczenia w dniu 6 lipca 2015 r., iż osobą, której rzeczonoego dnia powierzyli pojazd był K. S. /k. 11, k. 12 oświadczenia/. W związku z powyższym Straż Miejska następnie pismem z dnia 7 lipca 2015 r. wezwała K. S. do wskazania komu powierzył on pojazd w dniu ujawnienia

wykroczenia drogowego /k. 13 pismo/. K. S. nie udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie, nie stawiał się też w siedzibie Straży Miejskiej m. st. W. (...) Oddział (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego K. S. /II Ko 1340/16 Sąd Rejonowy w Kętrzynie/, zeznań świadka M. P. /k. 16v, k. 36 - e-protokół z rozprawy z dnia 18/02/2016 r./, zeznań świadka R. S. /II Ko 983/16 Sąd Rejonowy w Kętrzynie/ oraz dokumentów w postaci: notatki urzędowe /k. 1, 15/, dokumentacja fotograficzna /k. 2/, wezwania i zwrotne potwierdzenia odbioru /k. 3-10/ oraz oświadczenie /k. 11, 12/, które to dokumenty Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie, zostały bowiem sporządzone przez uprawnione do tego organy i osoby, a żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Obwiniony K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w czasie objętym zarzutem, nie kierował pojazdem o nr rej. (...) i nie pozostawił go na postoju w strefie zamieszkania w miejscu innym niż wyznaczony. Jednocześnie obwiniony powołując się na prawo odmowy udzielenia odpowiedzi na pytanie komu powierzył pojazd rzeczony dnia, odmówił wskazania kto był kierowcą pojazdu, gdyż jak wskazał, odpowiedź mogłaby narazić osobę jemu najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie lub narazić jego na odpowiedzialność za fałszywe oskarżenie, ponieważ nie będąc pewnym mógłby wskazać osobę niewinną.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd przeprowadził wszystkie dowody na wniosek stron. Zebrane dowody, biorąc pod uwagę wyjaśnienia obwinionego złożone na etapie postępowania przez Sądem, nie dały podstawy do przypisania obwinionemu winy i sprawstwa w popełnieniu czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie. Stanowisko obwinionego, że to nie on był kierowcą pojazdu, który został zaparkowany w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami - co w dniu 11 marca 2015 r. ujawnili funkcjonariusze Straży Miejskiej, nie zostało podważone pozostałym materiałem dowodowym sprawy. Załączona dokumentacja fotograficzna i zeznania świadka M. P. potwierdzają jedynie fakt, że zostało popełnione wykroczenie z art. 97 kw (co bezspornie w sprawie ustalono) jednak powyższe nie pozwala na przypisanie tego czynu konkretnej osobie, w tym obwinionemu. Świadek M. P. opisała bowiem jedynie przebieg interwencji i podjęte w jej ramach przez S. Miejskich czynności i tylko to pozostawało w sferze znanych jej faktów. Strażnicy Miejscy nie byli świadkami parkowania pojazdu, na miejscu zdarzenia pojawili się w odległości czasowej (nie można ustalić w jak znacznej) od momentu zaparkowania. Nie ma przy tym żadnych podstaw do kwestionowania zeznań ww. świadka, są one logiczne i spójne, obejmowały relację z przebiegu czynności związanych z ujawnieniem zdarzenia i udokumentowaniem go, świadek jednakże zeznawała o jej znanych faktach i nie знаła sprawcy wykroczenia. Na przypisanie winy obwinionemu nie pozwalają także zeznania świadka R. S., a tym bardziej nie pozwalają na to oświadczenia ww. świadka R. S. oraz drugiego z właścicieli samochodu – S. S. (3). Świadek R. S. zeznał jedynie, że przedmiotowy samochód marki F. (...) kupił dla brata – K., jednak zarejestrował na siebie i wskazał, że z tego co wie, użytkownikiem pojazdu jest jego brat (obwiniony), jednak nie jest w stanie wykluczyć, iż brat używa samochodu innym osobom. Podkreślił, że na temat czynu zarzucanego jego bratu nic nie wie, a współwłaścicielem samochodu jest również jego ojciec S.. Zeznania tego świadka Sąd także uznał za wiarygodne, świadek szczerze zrelacjonował swoje wiadomości i jako logiczne jawi się to, że świadek ten nie ma wiedzy na temat tego, czy to jego brat używając pojazd popełnił wykroczenie, które zostało mu zarzucone, czy też inna osoba. Trudno podważać takie stanowisko świadka, życiowe doświadczenie wskazuje przy tym, że użytkownik pojazdu może nie informować jego właściciela o każdej sytuacji, w której komuś używa dalej pojazd, czy też gdzie i w jakich okolicznościach sam parkuje, zwłaszcza przy uwzględnieniu relacji rodzinnych jakie zachodzą pomiędzy świadkiem a obwinionym i znacznej odległości miejsca popełnienia wykroczenia od miejsca zamieszkania świadka. Brak jest podstaw do kwestionowania oświadczeń współwłaścicieli samochodu, którzy wymienili obwinionego jako osobę, której we wskazanym w wezwaniu miejscu i czasie został powierzony samochód. Organ nie zwracał się bowiem z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie, a wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wskazanie w wezwaniu osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest zatem w żadnym razie tożsame ze wskazaniem, że to ta osoba popełniła wykroczenie. W świetle przy tym zeznań R. S. jasnym jest że zarówno on jak i S. S. (3) wypełnili jedynie ciężący na nich obowiązek i wskazali osobę, która wedle ich najlepszej wiedzy w tym czasie

dysponowała pojazdem – co w żaden sposób nie wyklucza, że obwiniony mógł powierzyć pojazd jeszcze innej osobie, a na to wskazują wyjaśnienia obwinionego.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego można ustalić jedynie fakt, że nieustalona osoba - kierująca samochodem marki F. o nr rej. (...) popełniła wykroczenie z art. 97 kw, które ujawnili S. Miejscy w dniu 11 marca 2015 r., a głównym użytkownikiem tego pojazdu jest K. S.. Bezspornie powyższe wynika ze wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów. Nie ma jednak żadnego dowodu, który bezpośrednio wskazywałby, że to obwiniony był sprawcą przedmiotowego wykroczenia. Wyjaśnienia obwinionego nieprzyznającego się do winy powodują, że możliwe jest stworzenie alternatywnych wersji przebiegu zdarzenia, przy czym, jak to już podkreślono, nie można podważyć wersji samego obwinionego. Co więcej według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Rozważane okoliczności sprawy nie dały podstaw do przyjęcia niekorzystnej dla obwinionego wersji zdarzenia i ustalenia, by to on był sprawcą wykroczenia z art. 97 kw. Nie można bowiem w sprawie niniejszej logicznie, w sposób niebudzący wątpliwości wykazać, że inna ewentualna wersja zdarzenia tj. że wskazanego dnia kierowcą pojazdu była zupełnie inna osoba, której pojazd powierzył obwiniony, nie jest możliwa. Udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być bowiem całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu) zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12). Określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, znajdują przy tym bez wątpienia także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). W świetle zatem powyższych rozważań, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do przyjęcia za udowodnione okoliczności wskazanych w zarzucie wniosku o ukaranie – nie można uznać w sposób nie budzący wątpliwości, aby w krytycznym czasie to obwiniony zaparkował pojazd w miejscu innym niż wyznaczone w strefie zamieszkania. Tym samym brak jest podstaw do uznania winy i sprawstwa obwinionego.

W konsekwencji powyższego Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, a kosztami postępowania, stosownie do art. 118 § 2 kpw, obciążył Skarb Państwa.